

#4. 87.

218

1338.

Kolm Notsud

Sõnad tõlkinud P. Grünfeldt.

Ploompuu kirjastus Tallinnas

Th. Avendt'i puulõiked.

Kolm notsut

Kord elas maailmas kolm väikest põrsast: Notsu, Totsu ja Sotsu. Nad elasid väga õnnelikult oma vanemate juures. Kuid siis äkki tabas neid suur mure: isa suri. Ema, vana siga Motsu, nägi, et tal üksi raske oli kolme põrsast toita, sellepärast kutsus ta nad oma juure ja ütles neile: „Minu armsad lapsed! Mina teid üksi, ilma isata, toita ei jõua, sellepärast minge välja maailma ja otsige omale õnne. Mina ise katsun heade inimeste keskel kuidagi ära elada; olen juba vana ja tarvitan ainult vähe!“

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivide osakond

51072

Nuttis ema ja nutsid pojad. Siis valmistasid nad teelemineku vastu, sidusid pambud valmis ja läksidki teele. Kõige esiti kavatsesid nad enestele ehitada ütid, et oleks koht, kuhu vihma ja külma eest võiks minna varjule. Kõige vähem pörsas Notsu oli alles noor ja rumal. Tema ruttas enne teisi teele ja kadus peagi teiste hulgast. Talle tuli vastu inimene, kes õlgi kandis. „Oh, hea inimene“, palus Notsu. „Anna mulle pisut õlgi, et võiksin enesele ehitada üti.“ Ja hea inimene andis talle õled. Peagi oli õlgmaja valmis, ja Notsu puges sinna sisse.

Ütist läks mööda näljane hunt. Tema himustas pörsast ära murda. Ta astus üti ette ja koputas uksele: kõks! kõks! „Notsukene, lase mind oma juure!“

„Ei lase ühelgi tingimisel!“ vastas Notsu. Ta loll arvas, et õlgmaja teda hundi teravate hammaste eest suudab kaitsta. Hunt vihastas ja kisendas: „Ah nii, sa hakkad veel tüli norima! Noh, siis tassin õled laiali ja panen su nahka!“ Ja hunt murdis Notsu ära.

Ka teine pörsas, Totsu, polnud veel küllalt tark. Temale tuli teel vastu vanaeit, kes raagusid kandis. „Armas eit!“ palus Totsu. „Anna mulle üks osa oma raagudest; ma teen neist endale üti.“ — „Noh võta“, vastas hea eit. Ja Totsu tegi enesele ruttu üti. Umbes kolm päeva hiljem tuli sinna hunt.

„Seakene, pai seakene! Tulin sulle külla, lase sisse!”

„Seda ei ole!” vastas Totsu. „Kümme korda ei, sada korda ei! Kasi, hunt, sinna, kust tulid!”

Rumal Totsu arvas, et ta ütt sama kõva on kui kiviütt. Hunt vihastas ja karjus: „Ah sina hakkad tüli norima! Lõhun su üti ja murren su ära!“ Ütles ja murediski.

Jäi järele ainult veel vanem vend, Sotsu. See oli targem. Teel nägi ta inimest, kes telliskiva hunnikusse ladus. „Onukene!“ palus Sotsu, „anna mulle mõned telliskivid, et saan enesele ehitada üti!“ Inimene andis ja Sotsu ehitas omale üti. Majakese kõrval seisis põld, kus magusad naerid kasvasid. Sotsu sõi tihti naerid ja viis neid kodugi. Näljane hunt tuli siiagi. Ta küünistas kaua kiva, aga see ei aidanud.

Siis tahtis ta kavalusega õnne katsuda. „Sotsukene, hea Sotsukene!“ ütles ta. „Kui head pirnid kasvavad sel aastal onu Jakobil! Toredad pirnid! Tõuse homme hommikul vara kell 5 üles, siis läheme üheskoos pirne sööma!

„Miks ma ei lähe? Ma armastan pirne!“ vastas Sotsu. Hommikul vara tõusis ta üles, lippas aeda ja ronis kõrgele puu otsa. Tuli hunt, aga Sotsut kätte kuidagi ei saanud.

„Ah kui head pirnid!“ hüüdis Sotsu ülevalt. „Säh sulle, hunt, kõige magusamad!“ Aga hundile pole pirne vaja, tema tahtis Sotsut murda. Sotsu hakkas puud raputama: pirnid kukkusid maha, hundi peale, ja üks neist tabas hunti nii kõvasti ninast, et talle pisarad silma tulid. Hunt hakkas oma nina paitama, aga Sotsu ronis ruttu puu otsast maha ja jooksis oma ütti. Järgmisel päeval tuli hunt uuesti üti juure: „Oi Sotsukene, Sotsukene, miks sa eile plehku panid? Unustasin sulle ütleмата, et naabrikülas homme pidu on. Oota mind homme lõuna-ajal, tulen sulle järele. Siis läheme üheskoos karussellile kiikuma!“

„Selle mõtlesid hästi välja. Tulen!“ vastas Sotsu. Teisel päeval ei oodanud Sotsu hunti, vaid läks üksi pidule. Ta tegi karussellil viis tiiru ja sai mänguveski kingituseks. Siis näeb, hunt tuleb. Mis oli Sotsul teha? Ostis viie marga eest vana vaadi, astus sinna sisse ja veeres sellega mäest alla. Hunt nägi seda ja vihastas veel enam. Jälle läks ta üti juure ja hakkas seda kõigest jõust lükkama. „Küll sa mu juba sisse lased, Sotsukene!“ — „Mind sa kätte ei saa“, vastas Sotsu.

„Noh, siis kannan su üti kivi-kivilt laiali ja murren su ära!“ Sotsukene ainult naeris ja vastas: „Tee, mis tahad!“ „Pea!“ vihastas hunt. „Ma tulen korstna kaudu sisse!“ Ja ronis katusele.

Aga üti põrandal olid raod. Sotsu tõmbas tule tikuga üles ja pani nad põlema. Hunt ronis korstnasse, kukkus sealt põlevatele raagudele ja hukkus tules. Nii lõi tark Sotsu hundi üle ja võis sest ajast saadik jälle rahu-likult elada.

